

ČESKÁ REPUBLIKA

R O Z S U D E K

J M Ě N E M R E P U B L I K Y

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jana Passera v právní věci navrhovatele: **LE CYGNE SPORTIF GROUPE a. s.**, se sídlem Závišova 66/13, Praha 4, zastoupeného JUDr. Miroslavem Vojtěchem, advokátem se sídlem Družstevní 398, Včelná, proti odpůrci: **Město Říčany**, se sídlem Masarykovo nám. 53/40, Říčany, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu Říčany schváleného usnesením zastupitelstva města Říčan dne 28. 5. 2014, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 9. 1. 2015, čj. 50 A 20/2014 – 47,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Navrhovatel **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Odpůrci **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

1) Zastupitelstvo města Říčany schválilo usnesením ze dne 28. 5. 2014, čj. 67879/2011-MURI/OUPRR/493, opatření obecné povahy – územní plán města Říčany. Jeho vydání bylo oznámeno veřejnou vyhláškou ze dne 29. 5. 2014 vyvěšenou dne 30. 5. 2014. Územní plán nabyl účinnosti dne 14. 6. 2014.

2) Návrhem doručeným Krajskému soudu v Praze dne 11. 9. 2014 se navrhovatel domáhal zrušení územního plánu Říčan v části, kterou byly pozemky parc. č. 1215 a parc. č. st. 1926, st. 1927, st. 1928, st. 1929, st. 1930, st. 1931 a st. 2486 se stavbami na nich

v k. ú. Říčany u Prahy zařazeny do funkční plochy DSD – dopravní infrastruktura silniční – doprovodné funkce a část pozemku parc. č. 1215 v k. ú. Říčany u Prahy zařazena do funkční plochy ZV – veřejná prostranství – veřejná zeleň.

3) Krajský soud návrh zamítl rozsudkem ze dne 9. 1. 2015, čj. 50 A 20/2014 – 47. Navrhovatel zejména namítal, že odpůrce dostatečně neodůvodnil rozhodnutí o jeho námitkách k návrhu řešení územního plánu uplatněných dne 17. 6. 2013. Navrhovatel v těchto námitkách (i) požadoval zachovat stávající funkční zařazení svých pozemků podle stávajícího územního plánu a (ii) nesouhlasil s tím, aby byl v lokalitě „*Přednádražní prostor*“ do vydání regulačního plánu zaveden režim stavební uzávěry.

4) Krajský soud konstatoval, že odpůrce námitky zamítl. K námitce (i) odpůrce uvedl, že změnou funkčního zařazení pozemků z plochy SM – smíšené obytné na plochu DSD a ZV nedochází k znehodnocení pozemků. Vymezení plochy DSD umožňuje vytvoření dopravního terminálu, resp. konverzi území podle dopravní studie lokality, a to při zachování stávajícího využití plochy; všechny plochy zůstávají zastavitelné. Plochy SM respektují stávající smíšené využití budov. Plochy ZV tvoří veřejný prostor v souladu se zadáním územního plánu a jejich umístění je účelné, neboť se jedná o urbanisticky vhodné místo s křížením různých druhů dopravy a s mimořádným výskytem pohybu obyvatel. K námitce (ii) odpůrce uvedl, že regulační plán zpřesní využití území a směřuje v souladu s uvedenou studií k vhodnějšímu využití území z urbanistického hlediska; nejedná se o stavební uzávěru. Krajský soud podotkl, že z části Zadání regulačních plánů pro lokalitu „*Přednádražní prostor*“ nevyplývá, že by byl v této lokalitě navržen do zpracování a vydání regulačního plánu režim stavební uzávěry, a nic takového neplyne ani z přijatého územního plánu ani z jeho návrhu. Podle krajského soudu se odpůrce vypořádal s námitkami (i) a (ii) dostatečně, srozumitelně a logicky.

5) V námitkách ze dne 17. 6. 2013 navrhovatel také uvedl, že (iii) z lokality „*Přednádražní prostor*“ zařazené do plochy DSD byl vyňat pozemek parc. č. 1216/3 a objekt na pozemku parc. č. st. 1715, k. ú. Říčany u Prahy, což je podle navrhovatele diskriminační a spekulativní; že (iv) je otázkou, zda Říčany u Prahy potřebují dopravní terminál, neboť nádraží je spíše zastávkou příměstské dopravy a k vybudování terminálu lze využít pozemky v těsné blízkosti nádraží; a konečně, že (v.) účelem zařazení jeho pozemků do plochy DSD bylo napravit minulé chyby odpůrce, který prodal pozemky parku Na Fialce, kde mohl být terminál vybudován. Těmito námitkami se krajský soud blíže nezabýval pro jejich spekulativnost a nekonkrétní podobu.

6) Navrhovatel dále namítl, že navrženým územním plánem jsou značně omezena jeho vlastnická práva, což je v rozporu se zásadou subsidiarity a minimalizace zásahu. Krajský soud se s navrhovatelem neztotožnil. Vypořádání střetu veřejného a soukromého zájmu v územním plánování musí ke včasné námitce navrhovatele provést pořizovatel územního plánu. Tuto roli nemůže podle ustálené judikatury převzít správní soud, neboť by tím bylo porušeno právo obce na samosprávu. Krajský soud poukázal na textovou část návrhu územního plánu, zejména pak na body 2.10, 4.1.1 a 4.16 a na návrh zadání regulačního plánu pro lokalitu „*Přednádražní prostor*“. Z těchto pasáží bylo zřejmé, proč byly pozemky navrhovatele zařazeny do ploch DSD, SM a ZV, a proč bylo toto zařazení upřednostněno před soukromými zájmy navrhovatele. Krajský soud také podotkl, že navrhovatel nevyužil svého práva podat námitky při veřejném projednání návrhu územního plánu, ale podal je

až k opakovanému veřejnému projednání, jehož předmětem nebyl celý návrh územního plánu, nýbrž jen jeho podstatné změny provedené na základě námitek vznesených dne 14. 2. 2012. Odpůrce přesto rozhodl o navrhovatelových námitkách ze dne 17. 6. 2013, ač k tomu nebyl povinen.

7) Krajský soud nesouhlasil ani s žalobním tvrzením, že se odpůrce řádně nevypořádal s dalšími navrhovatelovými námitkami uplatněnými dne 10. 12. 2013 a 27. 3. 2014 v návaznosti na opakovaná veřejná projednání konaná dne 5. 12. 2013 a 24. 3. 2014. Těmito námitkami navrhovatel opětovně brojil proti změně funkčního zařazení svých pozemků; odpůrce k nim pouze uvedl, že se netýkaly předmětu opakovaných veřejných projednání.

8) Krajský soud zdůraznil, že při opakovaném veřejném projednání podle § 53 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu ve znění účinném od 1. 1. 2013 (dále jen „stavební zákon“), se neprojednává znovu celý návrh územního plánu, nýbrž jen ty části, které byly v mezidobí dotčeny podstatnou změnou, a proto mohou námitky podávat jen vlastníci pozemků a staveb dotčených provedenými úpravami návrhu územního plánu. Námitky mohou směřovat jen do těchto úprav. Na tuto okolnost byl navrhovatel upozorněn v obou veřejných vyhláškách o opakovaných veřejných projednáních. Opačný přístup, tedy připuštění námitek všech vlastníků pozemků dotčených územním plánem i ve fázi opakovaného veřejného projednání bez ohledu na to, zda byly jejich pozemky dotčeny podstatnou úpravou územního plánu, by byl v rozporu se zásadou koncentrace řízení stanovenou v § 52 odst. 3 stavebního zákona.

9) Krajský soud zkoumal, zda se celková situace z pohledu navrhovatele v souvislosti s provedenými úpravami návrhu územního plánu natolik změnila, že by to odůvodňovalo jeho rozhodnutí podat námitky proti návrhu územního plánu jako celku, a nikoli jen proti provedeným úpravám, a dospěl k závěru, že tomu tak nebylo. Během dalšího projednávání územního plánu nedošlo ke změně jeho grafické části ve vztahu k pozemkům navrhovatele. V textové části návrhu došlo k dílčím změnám v parametrech dotčených ploch; krajský soud tyto změny podrobně specifikoval a dospěl k závěru, že se podstatným způsobem nedotkly práv navrhovatele. V upraveném návrhu z listopadu 2013 byla například u ploch ZV zrušena maximální výška stavby, u ploch SM byl změněn regulativ maximální výměry podlahových ploch pro umístění obchodu a služeb ze 100 m² na 50 % podlahové plochy a přípustné využití bylo rozšířeno o stavby a zařízení občanského vybavení. V upraveném návrhu z února 2014 bylo přípustné využití ploch DSD rozšířeno o další doprovodné služby pro motoristy a areály údržby pozemních komunikací (pozn. NSS: toto přípustné využití již bylo zahrnuto v předchozích návrzích, nově přibýlo přípustné využití v podobě občanského vybavení přímo souvisejícího s využitím plochy). Ani navrhovatel neuvedl, že by v průběhu dalších veřejných projednání došlo k takovým změnám návrhu, které by se dotýkaly jeho pozemků, nebo že by se jeho situace změnila v důsledku navržených úprav. Krajský soud uzavřel, že odpůrce nebyl povinen rozhodnout o námitkách uplatněných dne 10. 12. 2013 a 27. 3. 2014, neboť se jednalo o námitky obsahově shodné s námitkami ze dne 17. 6. 2013.

10) Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že veřejné vyhlášky o opakovaném veřejném projednání návrhu územního plánu neobsahují poučení o předmětu veřejného projednání,

neboť vyhlášky tuto informaci obsahovaly a bylo v nich i uvedeno, kde lze získat příslušné materiály k veřejnému projednání.

II. Kasační stížnost navrhovatele

11) Navrhovatel (stěžovatel) podal proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Namítl, že krajský soud zúžil obsah podání ze dne 17. 6. 2013 pouze na dvě námitky a nezabýval se zbývajících námitkami, tj. námitkou současného užívání staveb v areálu, námitkou spekulativního a diskriminačního přístupu, námitkou možnosti využití pozemků v blízkosti vlakového nádraží k výstavbě dopravního terminálu a námitkou nápravy minulých chyb.

12) Stěžovatel dále označil rozsudek krajského soudu za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud blíže nezdůvodnil, proč považoval odpůrcovo vypořádání námitek za srozumitelné a logické. Navrhovaná změna ve využití stěžovatelova poměrně rozsáhlého a fungujícího areálu povede k jeho likvidaci, což představuje zásadní zásah do stěžovatelových práv. Taková změna měla být řádně odůvodněna a odpůrce měl vysvětlit, jaký veřejný zájem je tímto opatřením sledován, jakým způsobem a v jakém horizontu jej odpůrce hodlá uskutečnit a jak tento veřejný zájem legitimně ospravedlňuje zásah do stěžovatelova vlastnického práva. Pouhé tvrzení o nutnosti dopravního terminálu a o tom, že stávající využití stěžovatelova majetku nebude nijak omezeno, nelze považovat podle judikatury Nejvyššího správního soudu za řádné, přezkoumatelné a přesvědčivé odůvodnění tohoto záměru.

13) Stěžovatel také namítl, že se odpůrce měl věcně zabývat jeho námitkami z 10. 12. 2013 a 27. 3. 2014. Opačný názor krajského soudu je v rozporu s § 52 odst. 3 stavebního zákona. Uvedené ustanovení umožňuje dotčeným orgánům a krajskému úřadu uplatnit stanoviska pouze k těm částem řešení, které byly změněny od společného jednání (§ 50); toto omezení však nesměřuje vůči osobám oprávněným podávat námitky. Stěžovatel zdůraznil, že i námitky ze dne 17. 6. 2013 uplatnil při opakovaném veřejném projednání návrhu územního plánu, a že se netýkaly úprav provedených od předešlého projednání. Pokud by se měla uplatnit zásada koncentrace řízení, jednalo by se rovněž o nepřípustné námitky; podle krajského soudu však odpůrce nepochybil, pokud se jimi věcně zabýval, a bylo tedy na jeho uvážení, zda se bude námitkami zabývat; takový názor je podle stěžovatele v rozporu se zákonem.

III. Vyjádření odpůrce

14) Odpůrce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s rozsudkem krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

15) Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

16) Kasační stížnost není důvodná.

17) Podstatou kasační stížnosti je nesouhlas stěžovatele s přerážením části jeho pozemku parc. č. 1215 a pozemků parc. č. st. 1926, st. 1927, st. 1928, st. 1929, st. 1930, st. 1931 a st. 2486 se stavbami na nich v k. ú. Říčany u Prahy do funkční plochy DSD – dopravní infrastruktura - silniční – doprovodné funkce, a části pozemku parc. č. 1215 v k. ú. Říčany u Prahy do funkční plochy ZV – veřejná prostranství – veřejná zeleň.

18) Nejvyšší správní soud předesílá, že stěžovatel byl nepochybně oprávněn podat návrh na zrušení územního plánu podle § 101a odst. 1 s. ř. s. Aktivní procesní legitimace se zakládá tvrzením o dotčení na právech navrhovatele. Pokud napadeným územním plánem došlo k přerážení shora uvedených pozemků z plochy SV – všeobecně smíšené (srov. územní plán sídelního útvaru Říčany schválený dne 24. 6. 1998¹) do ploch DSD a ZV, jedná se o úpravu, která je způsobilá zasáhnout do jeho vlastnického práva ve smyslu omezení možností užívání předmětu vlastnictví.

19) Cílem územního plánování je rozvoj území, při kterém dochází ke koordinování veřejných a soukromých zájmů. Z žádné zákonné či ústavní normy nelze obecně dovodit existenci subjektivního práva vlastníka pozemku, aby v rámci nově přijímané územně plánovací dokumentace byla jeho nemovitost zahrnuta do konkrétního funkčního využití. Stanovit funkční využití území je přitom činností, do které správní soudy mohou zasahovat jen omezeně. Soudu nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití. Přísluší mu však posoudit, zda pořizovatel územního plánu postupoval zákonem předepsaným způsobem, zda zvolené řešení není v rozporu s požadavky hmotného práva, případně zda nejde o řešení ve vztahu k navrhovateli zjevně nepřiměřené, které představuje reálné porušení jeho vlastnického práva a které nelze odůvodnit ani veřejným zájmem na využití území v souladu s cíli územního plánování uvedenými v § 18 stavebního zákona (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 10. 2008, čj. 9 Ao 2/2008 – 62).

20) Stěžovatel předně nesouhlasil s krajským soudem, že v jeho podání ze dne 17. 6. 2013 byly obsaženy pouze dvě námitky, a to (i) nesouhlas se zařazením pozemků do funkčních ploch DSD a ZV a (ii) nesouhlas se stavební uzávěrou. Podle stěžovatele uvedené podání zahrnovalo ještě další námitky. Tomu nelze přisvědčit.

21) Ze správního spisu vyplynulo, že stěžovatel uplatnil dne 17. 6. 2013 námitku k opakovanému veřejnému projednání, které se konalo dne 10. 6. 2013. V námitce vyjmenoval své pozemky dotčené návrhem územního plánu a uvedl, že podle návrhu mají být tyto pozemky zařazeny do funkční plochy DSD, a dále, že návrh územního plánu obsahuje režim stavební uzávěry pro lokalitu „*Přednádražní prostor*“, v níž se shora uvedené pozemky nacházejí. Stěžovatel zdůraznil, že s těmito návrhy nesouhlasí. Tento nesouhlas odůvodnil tak, že jeho pozemky tvoří ucelený a technologicky propojený funkční areál, v němž působí řada obchodních společností a finanční úřad. V místě, kde je navržena plocha ZV, je umístěn stánek s občerstvením (pečivo, káva, čaj), který slouží cestujícím z blízkého vlakového nádraží. Z lokality „*Přednádražní prostor*“ byl podle stěžovatele nepochopitelně vyňat pozemek parc. č. 1216/3 a parc. č. st. 1715, ačkoli se původně také mělo jednat o plochu DSD, což je podle stěžovatele diskriminační.

¹ viz <http://info.ricany.cz/mesto/uzemni-plan-sidelniho-utvaru-ricany-schvaleny-24-6-1998>

Stěžovatel dále zpochybňoval účelnost dopravního terminálu a navrhl vybudovat tento terminál na pozemcích města a Českých drah. Na závěr uvedl, že město v minulosti postupovalo urbanisticky neodborně, když prodalo park Na Fialce developerské společnosti, ačkoli mohlo tyto prostory využít k vybudování terminálu.

22) Podle § 52 odst. 2 stavebního zákona mohou námitky proti návrhu územního plánu podat pouze vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem řešení, oprávněný investor a zástupce veřejnosti. Podle § 52 odst. 3 věty první stavebního zákona musí námitky obsahovat odůvodnění, údaje podle katastru nemovitostí dokladující dotčená práva a vymezení území dotčeného námitkou.

23) Stěžovatelovo podání ze dne 17. 6. 2013 obsahovalo dvě námitky s těmito náležitostmi, a to (i) nesouhlas se změnou funkčního využití jeho pozemků a (ii) nesouhlas s tvrzenou stavební uzávěrou v lokalitě „*Přednádražní prostor*“; v uvedených námitkách bylo vymezeno jak dotčené území, tak pozemky a stavby ve vlastnictví stěžovatele dotčené návrhem územního plánu. Pouze o těchto námitkách bylo možné samostatně rozhodnout, což odpůrce učinil. Zbývající část stěžovatelova podání měla spíše povahu odůvodnění již uplatněných námitek; nejednalo se o další procesně samostatné námitky, neboť v nich stěžovatel nevymezil další dotčená území ani nespécifikoval další pozemky či stavby ve svém vlastnictví dotčené návrhem územního plánu.

24) Stěžovatel dále označil napadený rozsudek za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, neboť se krajský soud nezabýval celým obsahem jeho námitek ze dne 17. 6. 2013 a blíže nezdůvodnil, proč považoval odpůrcovo vypořádání námitek za srozumitelné a logické. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil ani této námitce.

25) Podle ustálené judikatury jsou nepřezkoumatelná pro nedostatek důvodů zejména rozhodnutí, u nichž není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jak se vypořádal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003 – 52). Dílčí nedostatky odůvodnění, které nebrání soudnímu přezkumu napadeného rozhodnutí, nemohou být příčinou zrušení tohoto rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003 – 75, č. 133/2004 Sb. NSS).

26) Rozsudek krajského soudu netrpí takovými vadami. Krajský soud se zabýval stěžovatelovými námitkami ze dne 17. 6. 2013. Rozhodnutí o námitkách se nachází v příloze č. 4 odůvodnění návrhu územního plánu a krajský soud z něj obsáhle citoval; zdůraznil zejména odpůrcův závěr, že navrhovanou změnou funkčního využití plochy nedochází ke znehodnocení stěžovatelových pozemků. Plocha DSD umožňuje v zásadě stávající využití plochy a všechny plochy zůstávají zastavitelné; vymezení plochy DSD umožňuje vybudování dopravního terminálu v souladu s dopravní studií lokality. Plocha ZV tvoří veřejný prostor a je vhodně umístěna, neboť se nachází na urbanisticky účelném místě s mimořádným výskytem pohybu obyvatel, kde se kříží více druhů dopravy. K námitce (ii) krajský soud citoval odpůrcův závěr, že návrh územního plánu nestanovil pro lokalitu „*Přednádražní prostor*“ režim stavební uzávěry. Krajský soud tímto způsobem vymezil, jaké části odůvodnění rozhodnutí o námitkách považuje za klíčové, a

vyhodnotil jej jako srozumitelné a logické, přičemž zdůraznil, že je při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace vázán zásadou zdrženlivosti (formulovanou např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 10. 2007, čj. 2 Ao 2/2007 – 73, č. 1462/2008 Sb. NSS).

27) Nejvyšší správní soud považuje ve shodě s krajským soudem odůvodnění rozhodnutí o námitkách za dostatečné. Odpůrce se zaměřil především na rozptýlení stěžovatelovy obavy, že navrženou změnou funkčního využití plochy bude jeho areál znehodnocen a odsouzen k postupné likvidaci, a vyvrátil námitku, že pro lokalitu „*Přednádražní prostor*“ byla navržena stavební uzávěra. Tyto argumenty byly stěžejní pro přesvědčivost rozhodnutí o námitkách, neboť vyvracely stěžovatelovu obavu z podstatného znehodnocení jeho pozemků. Odpůrci nelze vytýkat, že se v rozhodnutí o námitkách podrobně nezabýval namítaným vynětím pozemků parc. č. 1216/3 a st. 1715 v k. ú. Říčany u Prahy z plochy DSD, možností vybudovat dopravní terminál na jiných pozemcích ani poznámkou o předchozích urbanistických pochybeních města, neboť tato tvrzení měla spíše spekulativní charakter a blíže se netýkala stěžovatelových práv dotčených návrhem územního plánu.

28) Odůvodnění rozhodnutí o námitkách koresponduje i s textovou částí návrhu územního plánu. Krajský soud se jí podrobně zabýval, když přezkoumával důvody, které odpůrce vedly k zařazení části stěžovatelových pozemků do plochy DSD a ZV. Poukazoval zejména na body 2.10, 4.1.1 a 4.1.6 textové části, z nichž vyplývá, že územní plán počítá s investicemi do vybudování integrovaného centra v blízkosti vlakového nádraží, které zlepší dopravní návaznost železnice na ostatní druhy dopravy a zajistí důstojnou dopravní návaznost na hlavní město Prahu, jakož i propojení s okolními obcemi; v centru má být vybudováno parkoviště, odstavné plochy pro motocykly a jízdní kola, zastávky autobusových linek a taxislužby, jakož i doprovodné služby pro zkvalitnění servisu a pohodlí cestujících. Bližší prostorovou a provozní organizaci frekventovaného prostoru před nádražím má vymezit regulační plán pro lokalitu „*Přednádražní prostor*“. Nejvyšší správní soud ve shodě s krajským soudem nepochybuje o tom, že vytvoření důstojného dopravního terminálu pro obec nacházející se v těsné blízkosti hlavního města je veřejným zájmem a že odpůrce dostatečně ozřejmil, proč tento veřejný zájem upřednostnil před soukromými zájmy stěžovatele a zařadil část jeho pozemků v blízkosti vlakového nádraží do ploch DSD a ZV. Nejedná se přitom o nepřiměřené omezení vlastnických práv stěžovatele, neboť dosavadní využití pozemků nebude touto změnou zásadně omezeno.

29) Na nyní projednávaný případ nelze aplikovat závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 25. 6. 2014, čj. 8 Aos 4/2013 – 50, na které stěžovatel upozorňoval v kasační stížnosti, a to pro nesrovnatelné skutkové okolnosti. V uvedeném rozsudku disponoval navrhovatel územním rozhodnutím, podle kterého byl oprávněn vybudovat na předmětných pozemcích nové stavby a zařízení; nový územní plán však oproti předchozímu stavu znemožnil zastavení těchto pozemků, aniž by z jeho odůvodnění bylo zřejmé, zda vzal v potaz existující územní rozhodnutí. Jednalo se tedy o významnou restriktci v možnostech využití tohoto pozemku, která byla pouze obecně odůvodněna snahou o zachování lázeňského charakteru města. Taková situace v nyní projednávané věci nenastala: změna funkčního využití plochy byla odůvodněna potřebou

vybudovat dopravní terminál v blízkosti vlakového nádraží, sporné pozemky zůstaly i nadále zastavitelnými a nový územní plán v zásadě nebránil jejich dosavadnímu využití.

30) Stěžovatel nesouhlasil s krajským soudem, že jeho námitky ze dne 10. 12. 2013 a 27. 3. 2014 uplatněné v návaznosti na opakovaná veřejná projednání konaná dne 5. 12. 2013 a 24. 3. 2014 byly nepřípustné, neboť se netýkaly předmětu opakovaného veřejného projednání. Stěžovatel označil tento právní názor krajského soudu za vnitřně rozporný: pokud byly uvedené námitky nepřípustné, musely být nepřípustné i námitky ze dne 17. 6. 2013, neboť je stěžovatel rovněž uplatnil na opakovaném veřejném projednání a předmět námitek se netýkal projednávaných změn návrhu územního plánu. Nejvyšší správní soud stěžovateli nepřisvědčil.

31) Jak podotkl krajský soud, opakované veřejné projednání je zvláštní procedurou územního plánování, jejímž účelem je opětovně projednat návrh územního plánu, který byl podstatně upraven na základě předchozího veřejného projednání. Podle § 53 odst. 2 *in fine* stavebního zákona se upravený návrh a případné upravené nebo doplněné vyhodnocení vlivů na udržitelný rozvoj území projedná „*v rozsahu těchto úprav*“; přitom se postupuje obdobně podle § 52 stavebního zákona, který upravuje průběh veřejného projednání.

32) Předmětem opakovaného veřejného projednání tedy není celý návrh územního plánu, nýbrž jen ty části, které byly od veřejného projednání podstatně upraveny. Účelem této zákonné úpravy je projednat územní plán efektivně v přiměřeném čase při zachování práva dotčených osob podat námitky nebo připomínky proti podstatným změnám návrhu územního plánu, které dosud nebyly veřejně projednány. Tomuto účelu napomáhá i časová koncentrace stanovená v § 52 odst. 3 stavebního zákona, na kterou krajský soud upozornil. Podle uvedeného ustanovení mohou být námitky a připomínky uplatněny nejpozději do 7 dnů od veřejného projednání; k později uplatněným námitkám a připomínkám se nepřihlíží. V nyní posuzované věci nebylo sporu, že stěžovatel uplatnil námitky ze dne 10. 12. 2013 a 27. 3. 2014 včas.

33) Nelze odhlédnout od smyslu a účelu veřejného projednání, kterým je nejen informovat veřejnost o připravované územně plánovací dokumentaci (resp. jejích úpravách), nýbrž i vytvořit prostor pro veřejnou diskusi. Výsledek veřejného projednání má pořizovateli územně plánovací dokumentace poskytnout podněty a odlišné náhledy na řešenou problematiku, případně identifikovat sporné otázky, jimž bude nutné věnovat více pozornosti při koncipování výsledného opatření obecné povahy (srov. bod 627. rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2012, čj. 1 Ao 7/2011 – 526, č. 2698/2012 Sb. NSS). Obdobný účel má nepochybně i opakované veřejné projednání, byť jeho předmětem je návrh územního plánu „*pouze*“ v rozsahu provedených úprav. Pokud však účastníci diskuse pouze setrvávají na již dříve uplatněných stanoviscích nebo svá stanoviska opakuji, nemají tyto pro pořizovatele žádnou informační hodnotu a nepřispívají k naplnění účelu veřejné diskuse.

34) Stěžovateli lze přisvědčit, že námitky ze dne 17. 6. 2013 uplatnil v návaznosti na opakované veřejné projednání ze dne 10. 6. 2013 a že předmět námitek se netýkal projednávaných úprav územního plánu. Jednalo se však o námitky dosud neuplatněné,

kteře se týkaly územního plánu jako celku a kteře pro odpůřce představovaly novou informaci významnou pro územní plánování. Pokud tím stěžovatel argumentuje směrem k přípustnosti uplatnit při opakovaném veřejném projednání též námitky mířící mimo rozsah provedených úprav, pak chybí základní výchozí předpoklad případné úspěšnosti takové námitky, a sice tvrzení, jaká jeho veřejná subjektivní práva byla postupem odpůřce dotčena. Žalobce nepochybně nemohl být zkrácen tím, že odpůřce námitky věcně vypořádal. Současne nemůže vypořádáním námitek brojit proti postupu, kdy odpůřce k obsahově shodným námitkám následně poukázal na to, že nebyly předmětem opakovaného projednání.

35) Jak podrobně osvětlil krajský soud v napadeném rozsudku, od veřejného projednání konaného dne 10. 6. 2013 nedošlo v návrhu územního plánu ve vztahu ke stěžovateli k podstatným změnám. Grafická část s vyznačením funkčních ploch zůstala zachována při obou následných opakovaných veřejných projednáních. V textové části návrhu došlo pouze k dílčím změnám, které převážně rozšiřovaly přípustné využití jednotlivých ploch. Ani stěžovatel netvrdil, že by k takovým změnám došlo; v námitkách ze dne 10. 12. 2013 a 27. 3. 2014 pouze zopakoval již jednou uplatněné skutečnosti. Protože tyto námitky neobsahovaly žádné nové podněty, odpůřce se jimi blíže nezabýval. Nejvyšší správní soud hodnotí tento postup jako racionální a nedošlo jím ke zkrácení práv žalobce.

36) S poukazem na shora uvedené důvody zamítl Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou (srov. § 110 odst. 1 s. ř. s.).

37) Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Odpůřce, kteřý byl ve věci úspěšný, v řízení o kasační stížnosti neučinil žádný úkon, za kteřý by mu příslušela náhrada nákladů řízení. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. července 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda senátu